

CUVÂNTUL CARE ZIDEȘTE

"Pusu-te-a pe tine, Sfinte Vasile, Dumnezeu-Cuvântul, tărie bună Bisericii Sale, cel ce cu tunetul cuvintelor tale amuțești gurile ereticilor; iar noi credincioșii, bucurându-ne, cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!"

Martie 2009

Publicație a Parohiei Sfântul Vasile cel Mare-Victoriei

Calea Victoriei, nr. 198, sector 1, Tel. Pr. paroh: 0726.68.96.96

Tel/fax: 021.21.25.181, e-mail: bisericasfvasile_victoria@yahoo.com

Cont RO74RNCB0072049696610001 deschis la BCR sector 1

Rugăciunea Sfântului Efreem Sirul- Sinteza spiritualității Postului Mare

Doamne și Stăpânul Vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert, nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, slugii Tale. Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Așa ne rugăm în fiecare zi a Postului Mare cu rugăciunea Sfântului Efreem Sirul. Acest mare părinte al Bisericii a trăit în veacul al IV-lea, a participat la primul sinod ecumenic de la Niceea din anul 325 și a fost, așa cum ne spune Sinaxarul zilei de 28 ianuarie, când e pomenit, „un mare poet, un cuvântător înflăcărat, un aspru nevoitor și un om de rugăciune, iubitor de viață duhovnicească, supranumit încă din timpul vieții lui ca harpă a Duhului Sfânt”.

Asemeni rugăciunii Tatăl nostru”, rugăciunea Sf. Efreem începe cu o invocare către Dumnezeu Tatăl, pe care Îl recunoaștem ca Tată creator și ca Stăpân atotputernic a toate câte sunt, deci și al vieții noastre. Când spunem „Doamne și Stăpânul vieții mele”, noi îl avem pe Dumnezeu în prim planul gândirii noastre și al existenței noastre, iar de la El cerem puterea de a renunța la păcatele pe care Sfântul Efreem, din noianul de fărâdelegi pe care omul le săvârșește, le consideră a fi „de căpetenie”. Mai întâi de toate, el cere de la Dumnezeu să nu-i dea „duhul trândăviei”, adică acel instigator care duce la trândăvie, care susține trândăvia în viața noastră. Sfântul Marcu Ascetul socotește că înaintea a tot păcatul merg trei uriaș-neștiința, uitarea și nepăsarea. Deci, cineva care e trândav în cele duhovnicești nu va ajunge niciodată la realizări duhovnicești. Există o trândăvie în viața spirituală, în înțelesul că în viața spirituală nepăsarea te face să nu te ocupi de lucrurile folositoare. A fi trândav înseamnă a fi nepăsător, a fi nelucrător la multe: la rugăciune la post, la priveghere, la ostenele nevoitănelor. Trândăvia aduce învârtoșare, aduce neluare aminte, aduce neangajare și de aceea nu poate fi vorba de o înaintare, de un urcuș spiritual câtă vreme nu îți înfrângi această pornire spre comoditate.

Al doilea lucru pe care îl cerem noi de la Dumnezeu este să îndepărteze de la noi duhul grijii de multe. Așa cum trândăvia este dăunătoare, tot așa de dăunătoare este și împrăștierea- preocuparea de lucruri care nu țin de Dumnezeu ba chiar de lucruri care Îl exclud pe Dumnezeu. Cineva care are credința în Dumnezeu are credința și în purtarea de grijă a lui Dumnezeu și acela își împuținează împrăștierea prin griji și are o singură grijă, grija de a sluji lui Dumnezeu, bineînțeles și prin împlinirea datoriei. Dăunătoare este și grija de a avea multe- și deci de a stăpâni multe- dar și grija de a nu pierde ceea ce ai, căci omul nu este stăpân peste nimic, toate sunt de la Dumnezeu și El singur este stăpân peste toate. Să fii stăpân peste oameni, dacă societatea te pune să fii stăpân peste oameni, dar să te porți ca unul care stăpânește cu gândul de a împlini lucrurile bune, ca un bun și drept chivernisitor. Despre grăirea în deșert, putem spune că este vorbirea fără rost, fără înțelepciune, vorba nefolositoare, sau și mai grav, vorbirea de rău. Ca să scăpăm de grăirea în deșert cu ajutorul lui Dumnezeu și cu colaborarea noastră, trebuie să învățăm să tăcem. Un cuvânt din Pateric al unui părinte spune așa: *Înainte ne întâlneam și vorbeam despre Dumnezeu și ne suiam la ceruri în cete, cete, iar acum vorbim de rău și ne coborâm unii pe alții.* Cam așa se întâmplă din păcate și cu mulți dintre noi.

După ce a cerut de la Dumnezeu să-i ajute, în acest urcuș duhovnicesc, să se lepede de aceste păcate grele care stau în calea apropierii noastre de Dumnezeu, Sf. Efreem cere să-i dea virtuțile care să îi îmbrace sufletul într-o haină nouă- „Luminează-mi haina sufletului meu” după cum spune o minunată cântare din perioada Postului Mare, „Cămara Ta, Mântuitorul meu..” Dă-mi Doamne, ceea ce n-am: curăția, gândul smerit, răbdarea și dragostea. Curăția, într-un sens mai larg, este un fel de deplinătate, de înțelepciune, de dreaptă credință. Noi nu ne putem asemăna cu Domnul Hristos decât dacă suntem blânzi și smeriți cu inima, așa cum Însuși Iisus ne învață: Veniți la Mine cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră și vă învățați de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți avea odihnă sufletelor voastre” (Mt. 11, 28-29). Să ai gândul smerit înseamnă să-i dai dreptate lui Dumnezeu, să te supui cu mintea lui Dumnezeu. Părintele Arsenie Boca zicea că „Noi avem mintea care discută cu Dumnezeu, în loc să se supună fără discuție.” Să ai smerenia pe care a avut-o însăși Maica lui Dumnezeu, care i-a răspuns arhanghelului Gavriil „Iată roaba Domnului! Fie mie după cuvântul tău.”

(Lc.1,38) Smerenia pe care a avut-o Petru care, deși după o noapte petrecută pe mare, în care nu prinsese nici un pește, când Mântuitorul îl trimite îndărăt să aruce mrejele încă o dată se supune, pentru că se lasă în voia Domnului, căci la Dumnezeu toate sunt cu putință. Smerenia este ascultarea până la capăt, și de asemenea, cum spune Sfântul Francisc de Sales, sfânt din Biserica Apuseană, *Smerenia este virtutea care nu se arată*, adică nu se afișează în public.

Răbdarea și dragostea sunt virtuțile care desăvârșesc urcușul nostru duhovnicesc, mai cu seamă în vremea postului. „Roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare” (Gal. 5, 22) . Răbdarea este o virtute foarte mare, care se capătă prin exercițiul rugăciunii. Exemplul suprem de răbdare ni l-a dat Mântuitorul Iisus Hristos, care a răbdat pentru noi insulte, batjocură, bătaii, nedreptate, chinuri pe care nici un om nu le-ar fi suportat, culminând cu răstignirea pe cruce. Toate acestea din dragoste pentru oameni. Dragostea este virtutea cea mai înaltă, care rămâne în veșnicie. În Epistola întâi către Corinteni, Sf. Ap. Pavel vorbește despre dragoste într-un întreg capitol care se sfârșește așa: „Acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare decât acestea este dragostea”. Deci, credința fără dragoste n-are nici o valoare. Și așa cum arăta Sf. Maxim Mărturisitorul în Capetele despre dragoste, trebuie ca toți să tindem spre acea iubire mai presus de fire, bazată pe porunca lui Dumnezeu, iubirea care nu-i oscilantă, care îi cuprinde pe toți, și pe cei buni și pe cei răi, așa cum Dumnezeu răsare soarele și peste cei buni și peste cei răi, și peste cei drepți și peste cei păcătoși. Iubirea care te face să-l iubești pe fratele tău, ba să ajungi să-i iubești chiar pe vrăjmașii tăi- „Dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veți avea? Au nu fac și vameșii același lucru?” (Mt. 5, 46) Este foarte ușor să vezi greșalele aproapelui, săți vezi imperfecțiunile și să critici pe oricine-toți suntem critici, e „la modă” astăzi să criticăm. În schimb, ajungem foarte greu să ne vedem și să ne conștientizăm propriile păcate. Ori esența postului aicea este- să ajungi să te vezi pe tine așa cum ești, să ai puterea să-ți accepți urâciunea și mai mult, să îți-o descoperi în fața duhovnicului- de fapt, în fața lui Dumnezeu. Și mărturisind-o, să te debarasezi de ea. Să calci în picioare orice urmă de orgoliu uman, care te face să-ți ascunzi imperfecțiunile în fața oamenilor și să te descoperi așa cum ești, în fața lui Dumnezeu. Spovedania este taina regenerării noastre spirituale, pentru că este singura care ne poate curăți, care ne poate transforma într-un om nou. Iertarea păcatelor- și viața veșnică- este darul cel mai de preț pe care l-a dat Dumnezeu omenirii și pe care îl dă astăzi fiecărui creștin, în măsura în care acesta dorește să se întoarcă la Dumnezeu.

Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul să vă însoțească în toată perioada Postului Mare și să vă întărească pe calea curățirii și a desăvârșirii! (sursă de documentare- Arhim Teofil Părăian, *Să luăm aminte!*, interviuri, Ed. Reîntregirea, 2003)

ABC LITURGIC- ANTIFOANELE

Denumirea de antifoane vine de la practica cântării alternative a psalmilor și a refrenelor de către două grupuri de cântăreți. Până în secolul al XIV-lea se cântau ca antifoane psalmii 91, 92 și 94 precedați de rugăciunile corespunzătoare rostite cu voce tare și încheiate cu efonise. Ca refren al celui de al doilea psalm întâlnim, după secolul al VI-lea, imnul „Unule - Născut”, atribuit împăratului Iustinian. Din secolul al XIV-lea în duminici și în sărbători psalmii antifonici au fost înlocuiți cu antifoanele specifice slujbei Obedniței și anume psalmii 102 și 135 și Fericirile (cu stihiri). În practică, în special în parohii, cu excepția praznicelor împărătești care au antifoane speciale, ca antifoane se cântă numai versetul întâi al Psalmului 102, imnul Unule - Născut și Fericirile (fără stihiri, în număr de trei pentru că „Dumnezeu este întreit în Persoane și, prin aceasta, trei e un simbol al infinității dar al infinității în iubire căci Dumnezeu e infinitatea vieții în iubire” , antifoanele ne pregătesc pentru a deveni părtași iubirii dumnezeiești prin intrarea în Împărăția Sfintei Treimi. Antifonul I - starea în care pornim spre Împărăție, „*Binecuvîntează suflete al meu pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu numele cel sfânt al Lui. Binecuvîntat ești Doamne.*”

Antifonul al II-lea - mărturisirea credinței în Hristos: Fiul lui Dumnezeu, întrupat din Fecioară, care s-a răstignit pentru mântuirea neamului omenesc și a biruit moartea, care este slăvit împreună cu celelalte personae ale Sfintei Treimi, Tatăl și Sfântul Duh. Antifonul al III-lea – Fericirile exprimă condițiile intrării în Împărăția lui Dumnezeu. În timpul cântării acestui antifon are loc Intrarea Mică: Înaintarea noastră, conduși de Mântuitorul Iisus Hristos care vine în mijlocul nostru și ne duce în Împărăția Sa, este exprimată simbolic în ritualul liturgic numit *Intrarea mică* sau *Vohodul mic*. În rânduiala de astăzi Intrarea mică constă în purtarea solemnă a Evangheliei de către diacon sau preot, prin mijlocul credincioșilor, intrarea în altar prin ușile împărătești și așezarea acesteia pe Sfânta Masă. Acest ritual concentrează în sine două acțiuni distincte în Biserica primară și anume: intrarea clerului și a credincioșilor în biserică și pregătirea pentru citirea Evangheliei.

8 sau 25 Martie?- Deși românii sărbătoresc ziua de 8 martie ca „Zi a Femeii” a mamei, Biserica o sărbătorește și o cinstește pe femeia creștină, în ipostaza sa de mamă, pe 25 martie, adică de Bunavestire. Imaginea desăvârșită a mamei este Maica Domnului și de aceea Bunavestire, ziua în care Maica Domnului a primit să devină mamă a lui Dumnezeu, înnoitoare a întreg neamului omenesc, este momentul în care trebuie să ne îndreptăm mai mult rugăciunile noastre de slavă și de mulțumire către cea care s-a făcut chivot ales și lăcaș al Cuvântului lui Dumnezeu, fără de care mântuirea noastră nu ar fi fost posibilă. La mulți ani tuturor mamelor creștine, Dumnezeu să vă întărească pentru a vă crește copiii în duhul credinței și al învățăturilor pe care ni le-a lăsat Mântuitorul nostru Iisus Hristos!

Chipuri de doamne, chipuri de mame, chipuri de călugărite- din trecutul neamului nostru

Documentându-mă pentru pelerinajul pe care l-am făcut la sfârșitul lunii februarie în Bulgaria, la cetatea vechilor țari româno-bulgari din Veliko Târnovo, am descoperit o domniță despre care nu știam nimic- Teodora Basarab, fiica voievodului întemeietor al Țării Românești, Basarab I, căsătorită cu țarul bulgar Ioan Alexandru, mamă a cinci copii, călugărită la Vidin sub numele de Teofana. Povestea ei, dramatică și tulburătoare, mi-a adus în imagine și alte chipuri de doamne valahe, la rândul lor mame îndurerate care, după moartea soților sau a copiilor, au luat calea mănăstirii- o tradiție care s-a împământenit se pare încă de la începuturile românilor pe aceste meleaguri. După ce își jertfiseră viața, soții, copiii pe altarul țării, doamnele noastre creștine mergeau să-și plângă durerea și să se roage în continuare pentru neamul lor, de dincolo de zidurile mănăstirilor pe care ele însele le ctitoriseră în vremurile de glorie. Neputând să epuizăm tulburătoarele lor povești de viață, vă vom aduce astăzi în imagine trei chipuri sfinte de maici, în speranța că vă vom trezi interesul pentru a căuta să aflați mai multe despre viața acestor înaintașe ale noastre, vrednice de pomenire.

Teodora Basarab era fiica voievodului ortodox Basarab I și a soției sale catolice Marghita. De foarte tânără este căsătorită, în interes politic desigur, cu cel ce avea să devină țar al bulgarilor, Ioan Alexandru. Cert este că, timp de mai bine de un deceniu, Ioan Alexandru guvernează mai mult cu numele, pentru că Teodora, fostă Basarab, are o activitate extraordinară în plan politic, dar mai ales în plan cultural. Se creează la Loveci o adevărată școală de cultură, bulgară bineînțeles, unde se traduc și se copiază manuscrise de la Muntele Athos, de la curtea bizantină. Multe dintre ele astăzi sunt la mari biblioteci și muzee de la Londra, Leningrad și Moscova. Nu mai vorbesc de cele din Bulgaria. Așadar, Teodora desfășoară o activitate culturală fără precedent. Însă în 1347, la 24 de ani de căsnicie, ușuratecul țar din Veliko Târnovo își lasă vrednica soție pentru o evreică, cu care se și căsătorește, ba mai mult, o botează creștină dându-i chiar numele fostei și adevăratei țarine, Teodora, pentru ca în acte să figureze în continuare Țarul Ioan Alexandru și Țarina Teodora, cu scopul de a-i păcăli pe urmași. Dar nu i-a păcălit pe contemporani, pentru că bulgarii au avut un cult deosebit pentru adevărata doamnă Teodora Basarab, cunoscându-i drama. Nu era vorba numai de despărțire în cadrul căsniciei Teodorei. Era și un scurtcircuit politic foarte periculos. Se întâmplă însă un lucru neprevăzut. Ea nu se întoarce la tatăl său, fiindcă astfel ar fi putut declanșa un adevărat război, aici, în Balcani, între Țara Românească și Bulgaria, ci ea se călugărește. Primește această lovitură pe care i-o dă viața, cu smerenie, ca pe un dat de la Dumnezeu. Dar nenorocirea nu se oprește aici. Evreica, noua Țarină a Bulgariei, încearcă să-și facă loc precum puiul de cuc și otrăvește pe Mihai, unul dintre fiii Teodorei cu Ioan Alexandru. Poate și pentru a-și aplatina muștrările de conștiință pe care le are, în urma morții lui Mihail, Țarul Ioan Alexandru hotărăște la un moment dat să-și împartă țara în două părți și partea dinspre vest o dă fiului cel mare Strațimir, fiu al Teodorei, respectiv Teofana Basarab, iar acesta se mută la Vidin, unde își face capitala. Teodora împreună cu nora sa, Ana reușesc să facă, la scurt timp, din Vidin cel mai puternic centru cultural medio-bulgar al vremii. Drama personală și eșecul în căsătorie al Doamnei Teodora ar fi putut declanșa conflicte armate între români și

bulgari, ar fi slăbit puterea românilor în fața expansiunii tătare și turcești. Răbdarea ei și înțelegerea situației ca pe o rânduială de la Dumnezeu, bunătatea și înțelepciunea, grija pentru operele de cultură, au făcut pe bulgari să îi atribuie maicii Teofana aură de sfântă și să o cinstească în consecință, ca pe o personalitate de frunte a vieții lor politice și religioase din epoca medievală.

Doamna Milița - Despina,

soția domnitorului Neagoe Basarab (1512-1521), a fost, alături de soțul său, o protectoare a culturii, a artei și a Bisericii din acele vremuri. Era descendentă din neamul despoților sârbi Brancovici, iar familia sa dăduse deja creștinătății un sfânt - pe Sf. Sava Brancovici. Protectori ai artei, Neagoe și Despina au strâns, în timpul domniei lor, o întreagă comoară: evanghelii de aur, cățui de argint, sfesnice, cruci, inele, paftale, toate podoabele ce se puteau culege sau face la noi ori în centrele de artă ale Răsăritului Ortodox. Dar din câte au strâns și din câte au făcut, podoaba cea mai măreață a rămas biserica Curtea de Argeș. Legenda spune că doamna Despina, pentru a săvârși această costisitoare biserică, și-ar fi vândut toate juvăriile pe care le avea moștenire din casa domnitoare a Serbiei. Cu prilejul sfințirii Mănăstirii Argeșului, au venit în vechea capitală a țării egumenii din muntele Athos, de la Lavra, Zograf, Pantocrator; au venit episcopii greci din Seres, din Sardia, din Midia și din Melenie; ba până și Theolept, patriarhul Constantinopolului, păși pe pământ românesc, arătându-i lui Neagoe cinstirea de care se bucuraseră odinioară împărații Bizanțului, deoarece el era un continuator al artei, al culturii bizantine, la N de Dunare

Cu toate aceste serbări, măriri și frumuseți, doamna Despina a lui Neagoe n-a fost fericită. Doi fii și o fată, Ion, Petre și Anghelina, i-au murit la fragedă vârstă. Iar după 9 ani de domnie, la 1521, moare și Vodă Neagoe, lăsând în urmă-i o văduvă cu un fiu și două fete în viață... Neagoe murind în scaun, fiul său Theodosie îi urmează la domnie. Însă acesta, copil încă, e alungat din țară de către altă rudă de-a lui, Radu de la Afumați, iar la Constantinopol își află moartea... Doamna Despina, cu fetele ei, Stana și Ruxanda, se refugiază în Ardeal, la Sibiu. În ultimii ani de viață se retrage la Schitul Ostrov, ctitoria sa și a lui Neagoe Basarab, călugărindu-se sub numele de Platonida.

Tot la Schitul Ostrov avea să se călugărească, cu câteva decenii mai târziu, mama voievodului întregitor de neam și de țară, Mihai Viteazul. **Monahia Teofana**, deși nu era de neam domnesc, va fi înmormântată într-o necropolă domnească- la Cozia - acolo unde se aflau osemintele vrednicului de pomenire Mircea, voievodul Țării Românești. Mormântul Teofanei este în egală măsură, simplu și nobil, având sculptate pe piatra funerară imaginea crucii ca pom al vieții și simbolurile solare. Pe inscripție nu apare numele ei de mireană, ci numele de călugăriță, insistând deci pe faptul că a făcut parte din familia monahiilor și că s-a săvârșit într-un locaș mănăstiresc. De altfel, la deschiderea mormântului, ea a fost găsită cu capul așezat pe o cărămidă, așa cum se înmormântează călugării. (foto- Doamna Milița-Despina, soția lui Neagoe Basarab)

În memoria Preot Dumitru Vâlcu

Prin bunăvoința doamnei Silvia-Rodica Ioan, nepoată a părintelui Dumitru Vâlcu, care ne-a împărtășit din amintirile domniei sale, ne-am propus să vă aducem în imagine chipul părintelui care a slujit mai bine de patru decenii la Altarul Bisericii Sfântul Vasile, legându-și practic întreaga viață de viața acestei parohii. Știm că pentru cei care l-au cunoscut va fi un prilej de plăcută amintire; sperăm ca cei mai tineri să desprindă, din cele ce le vom reda mai jos, portretul unui preot și al unui duhovnic care, mai ales în vremurile grele de dinainte de 1989, a reușit să-și împlinească misiunea și să fie alături de turma ce i-a fost dată spre păstorire.

În anul 1954, când m-am căsătorit cu nepotul soției sale, Părintele slujea la Biserica Sf. Vasile și locuia cu familia sa în casa cea mare. Și tot acolo locuia și în anul 1994 singur, după moartea soției și plecarea în străinătate a celor doi copii, Ion și Sabina.

Părintele era foarte devotat misiunii de preot, fire deschisă, apropiat de enoriași. Sfătos și optimist, pe lângă slujirea bisericii își găsea timp pentru a-i vizita pe unii enoriași. Predicile sale erau înviorate de exemple pe înțelesul tuturor și avea disponibilitate pentru a asculta pe fiecare. Era și foarte generos. A întreținut la studii niște nepoți, ajutându-i să-și facă un drum în viață. Avea o proprietate la Breaza; când a rămas singur, oferea cheia casei unor persoane în vârstă care aveau nevoie de odihnă și refacere, fără a percepe chirie. Chiar noi am beneficiat de ospitalitatea sa în 1988. Am stat 3 luni la Breaza în casa domniei sale, cu soțul și nepotul de 2 ani, care avea bronșită asmatiformă și i se recomandase de către doctori aerul de acolo. Ne-a oferit totul gratuit.

Părintele Vâlcu și-a îngrijit singur soția neputincioasă. A fost în pelerinaj la Lourdes, când și-a vizitat fiica în Franța. Mi-a oferit un tablou de acolo, acesta fiind singura amintire de la dânsul, în afară de ce mi-a rămas în suflet. În ultimii săi ani de viață am avut privilegiul unor convorbiri cu dânsul. Culegeam din texte și cărți învățăături pe care mi le explica. Unele le-am reținut, altele le-am notat :

- ⊕ *Am făcut studii de drept, eram destinat unei cariere militare, dar am ales să dau curs vocației mele pentru preoție. Dacă ar fi să aleg încă o dată, aș face exact aceeași cale.*
- ⊕ *Credința în viața omului se aseamănă cu firul de grâu crescut sub o piatră. La început se târăște pe jos în întuneric, apoi intervine CEVA care îl ridică la lumină. (continuare în numărul viitor)*

În 1858, Fecioara Maria i s-a arătat unei fetițe de 14 ani care păștea oile în apropierea grotii Massabielle. Locul respectiv a devenit în scurt timp un adevărat centru de pelerinaj pentru catolici. Sanctuarul catolic se întinde pe 52 de hectare, unde au fost construite 22 de lăcașe de cult și 2 centre pentru primirea bolnavilor. Ioan Paul al II-lea a fost primul Suveran Pontif care s-a rugat acolo, în 1983 și a revenit în 2004, cu doar câteva luni înainte să moară. La 13 septembrie 2008, Papa Benedict al XVI-lea a oficiat o slujbă religioasă pe esplanada sanctuarelor de lângă orașul francez Lourdes, la aniversarea celor 150 de ani de la apariția Fecioarei Maria.

În atenția credincioșilor, închinători ai bisericii Sfântul Vasile-Victoria

În anul 2008, mulți credincioși au optat pentru virarea sumei reprezentând până la 2% din impozitul anual către Biserica Sfântul Vasile-Victoria, în calitate de entitate non-profit/unitate de cult. Le mulțumim pentru alegerea făcută și îi asigurăm că fondurile direcționate ne-au fost de mare ajutor. Și în acest an puteți completa cererile respective (Formularul 230), pe care le puteți lua direct de la biserică, completate cu datele de identificare ale bisericii, și pe care trebuie să le depuneți la angajatorul dumneavoastră până la sfârșitul lunii mai. Dumnezeu să vă binecuvinteze și să înmulțească strădaniile dumneavoastră!

PROGRAMUL SLUJBELOR LUNII MARTIE

- ⊕ Miercuri, 18 martie, ora 18.00 se va oficia Pavecernița Mare și cateheză despre viața și activitatea Sf. Vasile cel Mare.
- ⊕ Vineri, 20 martie, ora 08.00- Ceasurile, Obednița, Vecernia unită cu Liturghia Darurilor Mai Înainte Sfințite, Sf. Maslu; ora 18.00- Pavecernița Mare, Cateheză- Explicarea Sfintei Liturghii
- ⊕ Sâmbătă, 21 martie, ora 08.30- Utrenia, Sf. Liturghie, Pomenirea Morților ora 18.00- Vecernia Mare
- ⊕ Duminică, 22 martie, ora 09.00- Utrenia, Sfânta Liturghie
- ⊕ Marți, 24 martie, ora 18.00- Acatistul Bunevestiri
- ⊕ **Miercuri, 25 martie- BUNAVESTIRE-** ora 09.00- Utrenia, Sfânta Liturghie
- ⊕ Vineri, 27 martie ora 08.00- Ceasurile, Obednița, Vecernia unită cu Liturghia Darurilor Mai Înainte Sfințite, Sf. Maslu; ora 18.00- Pavecernița Mare, Cateheză- Explicarea Sfintei Liturghii
- ⊕ Sâmbătă, 28 martie ora 08.30- Utrenia, Sf. Liturghie, Pomenirea Morților ora 18.00- Vecernia Mare
- ⊕ Duminică, 29 martie, ora 09.00- Utrenia, Sfânta Liturghie